

Sygn. akt III CSK 124/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. W.
przy uczestnictwie M. W., H. S. i S. J.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki H. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt II Ca 269/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 18 lipca 2012 r. w ten sposób, że stwierdził, iż wnioskodawca i uczestniczka M. W. nabyli przez zasiedzenie udział w wysokości $\frac{1}{2}$ części we współwłasności przedmiotowej działki.

Uczestnicy H. S. i S. J. wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność. Zdaniem skarżących, w sprawie powstało także istotne zagadnienie prawne, które wymagało wykładni przepisów, dotyczące umowy zamiany jako prekarium wyłączające możliwość zasiedzenia. Drugim zagadnieniem podniesionym przez uczestników była kwestia naruszenia przez Sąd drugiej instancji zasady bezpośredniości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może być oczywiście uzasadniona, przy jednoczesnym występowaniu istotnych zagadnień prawnych, dotyczących obu podstaw kasacyjnych podniesionych w sprawie; jeżeli jest oczywiście uzasadniona, to wskazane zagadnienia nie występują, a jeżeli te zagadnienia występują i są rzeczywiście istotne, to skarga nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną. Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się i samodzielnie ustalać przyczyn kasacyjnych, a skarżący powinien przedstawić je i uzasadnić w sposób precyzyjny, pozbawiony sprzeczności i niebudzący wątpliwości.

Nie ma mowy o naruszeniu zasady bezpośredniości, a Sąd drugiej instancji spełnił swą rolę sądu kontrolującego i merytorycznego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124, i np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CSK 61/07, OSNC 2008, nr 10, poz. 119). Należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe, a przeprowadzenie także dowodu z zeznań świadków i oględzin uznał w granicach swoich kompetencji za zbędne (por. także art. 381 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

l.n